

Un tret al cap de Pau Miró

GR&C
Festival
de Barcelona

Direcció de Pau Miró
del 30/06/2017 al 30/07/2017
de dimarts a dissabte a les 20:30h. Diumenge a les 18:30h.

Tres dones formen un triangle encapçalat per una periodista massa incòmoda per al diari en el qual treballava i que l'acaba d'acomiar. L'acompanyen en escena la seva germana, que només vol gaudir dels darrers anys de la seva vida en plenitud, i una víctima que exigeix que el seu cas surti a la llum pública. Totes tres han anat a parar a un carreró sense sortida del qual només podran sortir-ne dient aquelles coses que són tan difícils de dir...

Pau Miró proposa una història tendra i amarga a la vegada, interpretada per tres personatges femenins que ens parlen de les formes diverses que pren la censura tant en l'àmbit públic com en el privat. L'última creació del dramaturg Pau Miró pren la forma d'un thriller periodístic que, tot i això, no renuncia a l'humor ni a mostrar els aspectes més íntims dels personatges protagonistes.

Fitxa

Autor i director: **Pau Miró**

Repartiment:

Periodista: **Emma Vilarasau**

Dona: **Imma Colomer**

Noia: **Mar Ulldemolins**

Col·laboració especial: **Jordi Bosch**

Escenografia: **Sebastià Brosa**

Il·luminació: **David Bofarull (A.A.I)**

Vestuari: **Berta Riera**

Caracterització: **Toni Santos**

Espai sonor: **Marta Folch**

Vídeo: **Taller Estampa**

Fotografia: **David Ruano**

Construcció d'escenografia: **Xarli**

Regidoria: **Rubén Homar**

Ajudant de direcció: **Àlícia Gorina**

Alumne en pràctiques: **Gerard Jaurena**

Agraïments: **Rosa M. Calaf, Les Impuxibles, Farmàcia Comas**

Durada: **90 min**

Una coproducció de la Sala Beckett/
Obrador Internacional de Dramatúrgia i el
Grec 2017 Festival de Barcelona

© David Ruano

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Temporada
2016
2017

Segueix-nos a les xarxes i descobreix tot el que passa a la Beckett!

facebook.com/SalaBeckett

instagram.com/salabeckett

@salabeckett

Comenta l'espectacle amb #Untretalcap

Consulta tota la nostra programació a www.salabeckett.cat | Telèfon: 93 284 53 12

Sembla que darrerament una gran part del periodisme s'ha centrat en l'impacte que produeixen les notícies i en com aquest impacte passa per davant de qualsevol altre criteri. En el com s'explica la notícia, l'espectacularitat del dolor és més important que la mateixa notícia. L'alarmisme i la por són la conseqüència més evident d'aquest tractament de la informació. Les polítiques ultraconservadores del que es coneix com el món occidental es freguen les mans. Vivim en un estat de pànic generalitzat, que ha aconseguit provocar una reacció conservadora en els receptors de notícies. En els votants. En els ciutadans, al cap i a la fi. Aquests busquen la manera més ràpida, precipitada, immediata i contraproductiva de sentir-se segurs. Fabricar por per generar dependència de la protecció. Així doncs, no és estrany que en aquesta equació hi apareguin la intolerància i l'estigmatització del que és diferent. En això s'ha convertit descaradament Europa, i malauradament tothom n'ha estat còmplice. Aquesta inèrcia només es pot combatre amb la independència de criteri. Calen ciutadans ben informats per tenir els instruments necessaris que els permetin descodificar la societat en la qual viuen. Però el periodisme es pot exercir amb llibertat? La informació que consumim arriba d'uns bons intermediaris? Són els periodistes lliures per desenvolupar la seva feina?

Un tret al cap deixa algunes preguntes a l'aire. Es pot permetre la societat un periodisme conformista i poc desafiant amb les versions oficials (interessades) amb què sovint intenten accontentar-nos les estructures de poder? La periodista d'*Un tret al cap* s'adona que ha treballat massa anys condicionada pel paraigua d'un mitjà que la limitava. Però qui és el darrer responsable d'això? El mitjà o ella per permetre-ho? Quin preu té la independència de criteri en la nostra societat actual? Estem disposats a pagar-lo? I si no hi estem disposats, quina mena de societat estem deixant a les futures generacions? Una societat sana, pot sobreviure a base de mitges veritats? És el màxim a què podem aspirar? I això ho podem traslladar a l'àmbit personal de la nostra vida privada. Allò que no diem, que no afrontem, que no volem veure, ens permet construir relacions autèntiques? Tant en l'àmbit públic, en aquest cas, el periodístic, com en el personal, la relació entre dues germanes, ens podem permetre no afrontar allò que veritablement som? Ens podem permetre mirar cap a una altra banda? No és aquesta una manera d'engegar-se un tret al cap?

Pau Miró

**Pau
Miró**

Actor, dramaturg i director. Llicenciat en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1998). S'ha format com a dramaturg en diferents seminaris de la Sala Beckett impartits per Carles Batlle, Sergi Belbel, Xavier Albertí, José Sanchis Sinisterra i Javier Daulte, entre d'altres. En el terreny de la dramaturgia i direcció, els seus darrers treballs són *Filla del seu pare* (Teatre Lliure, 2017), *Victòria* (TNC, 2016), *Terra Baixa*, interpretada per Lluís Homar (estrena el novembre de 2014 al Festival Temporada Alta) i *Dones com jo* (estrena el gener del 2014 al Teatre Romea). També és autor d'*Adiós a la infància*, dramaturgia a partir de les principals novel·les de Juan Marsé amb direcció d'Oriol Broggi (Teatre Lliure, 2013) i *Els Jugadors*, que també dirigeix (Festival Temporada Alta, 2011, i Teatre Lliure, 2012). Aquest text va guanyar el premi Butaca al millor text 2012 i ha estat traduït a l'italià, anglès, grec i castellà. A més a més, a Itàlia es va estrenar amb gran èxit de crítica i públic al Teatro Piccolo de Milà el 2013 i es va endur el prestigiós Premi Ubú com a millor text estranger.

Durant la temporada 2008-2009 estrena *La trilogia animal*, de la qual és autor i director i per la qual rep el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona al millor text. El 2004 estrena *Plou a Barcelona* a la Sala Beckett, sota la direcció de Toni Casares, peça que s'ha estrenat amb diversos muntatges arreu del món (Itàlia, Portugal, Anglaterra, Canadà...).

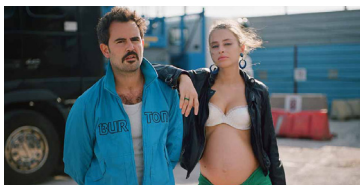
A la Sala Beckett, d'aquest autor s'hi han pogut veure *Plou a Barcelona* (2004), *Singapur* (2008), *Girafes* (2009), *Elèctrics* (2010) i *Un refugi indie* (2012). A més a més, ha impartit nombrosos tallers i seminaris de dramaturgia.

C En cartell

Tender Napalm

de Philip Ridley

Una producció de Sixto Paz i el Grec 2017 Festival de Barcelona del 08/07 al 16/07/17

C Cursos de tardor

Cursos i tallers amb **Pere Riera, Marc Artigau, Marc Rosich, Xavier Albertí, José Sanchis Sinisterra, Màrius Serra, Pau Carrió, Iván Morales, Glòria Balaña, Mercedes Boronat i Joan Sellent**

Inscripcions obertes!

Més info: www.salabeckett.cat

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramaturgia

Consulta tota la nostra programació a www.salabeckett.cat

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la patrocini de:

Amb la col·laboració de:

